

Uppenbarelseboken 6:9-11

Denna text i Uppenbarelseboken verkar tala för att människor (åtminstone martyrer) fortsätter att vara vid fullt medvetande efter insomnandet (döden):

*“När Lammet bröt det femte sigillet, såg jag under altaret deras **själar** som hade blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörd som de hade. De ropade med hög röst: ‘Herre, du som är helig och sannfärdig, hur länge skall det dröja innan du dömer jordens invånare och utkräver hämnd för vårt blod’? Och åt var och en av dem gavs en vit klädnad, och de blev uppmanade att vara stilla ännu en liten tid, tills antalet av deras medtjänare och bröder, som skulle dödas liksom de, hade blivit fullt.”*

Då denna text är från Uppenbarelseboken bör vi vara försiktiga med att göra en alltför bokstavlig tolkning av dess innehåll. Mycket av Uppenbarelsebokens innehåll står i starka bildliga och symboliska ordalag. En trovärdig översättningsregel är att aldrig låta ett symboliskt textstycke omintetgöra en tydligt återgiven lära någon annanstans i Bibeln.

Eftersom det står att Johannes fick se martyrernas själar under ett himmelskt altare, innebär det att Gud hade förvarat dessa under en “möbel”. Visst lär den kristna traditionen att själarna kommer till Guds rike efter dödsögonblicket, men inte att de skall förvaras under ett bokstavligt altare. Detta talar tydligt för att vi har ett högst bildligt och symboliskt textstycke att göra med. Längre fram i Uppenbarelseboken ges en skildring av tiden för Jesu återkomst och hur det “*ur hans mun kom ett skarpt svärd*”.¹ Tror vi verkligen att ett bokstavligt svärd skall gå ut ur hans mun? Och hur är det med skildringen av den stora skökan och vilddjuret i kapitel 17? Handlar den texten verkligen om en bokstavlig sköka, och skall vi utgå från att det är ett bokstavligt vilddjur hon rider på? Är inte dessa tre skildringar istället symboliska budskap om framtiden?

I texten för ämnet står det om martyrernas själar att “*de ropade med hög röst*” och att “*åt var och en av dem gavs en vit klädnad*”. Det skulle vara intressant att få veta varifrån de fick tungor och stämband till att kunna ropa högt, samt kroppar att bära dessa kläder med. Deras jordiska kroppar hade ju förmultnat och deras himmelska kroppar kommer att ges dem först i samband med Jesu andra ankomst. Detta talar ytterligare för att texten helt och hållet är symbolisk. I Gamla Testamentet hittar vi däremot verser som kastar ljus över det Johannes fick se:

*“Vad har du gjort? Hör, **din brors blod ropar till mig från marken.**”²*

*“Därefter skall prästen stryka med blodet på hornen på den väldoftande rökelsens altare, som står inför HERRENS ansikte i uppenbarelsetältet. Men allt det övriga **blodet från tjuren skall han hälla ut vid foten av brännoffersaltaret, som står vid ingången till uppenbarelsetältet.**”³*

¹ Upp. 19:15

² 1 Mos. 4:10

³ 3 Mos. 4:7

*“**Kroppens liv (själ) är i blodet**, och jag har givit er det till **altaret**, till att bringa försoning för era **själar**. Det är blodet som bringar försoning genom **själen som är i det**.”⁴*

*“Men se till att du inte förtär blodet, ty **blodet är livet (själen)**, och du får inte äta livet (själen) tillsammans med köttet.”⁵*

I fallet med Abel och Kain ser vi att Abels blod, vilket innehåller själen, ropade till Gud från marken, liksom martyrernas själar i Uppenbarelseboken 6 ropade till Gud. I fallet med prästtjänsten inför HERRENS ansikte ser vi att prästen blev ordinerad att hälla ut det övriga blodet vid brännoffersaltarets fot. På motsvarande plats i himlen fick Johannes se själarna befinna sig. Det var under ett sådant altare dessa ropade till Gud efter hämnd på jordens invånare. I de sista två verserna ser vi hur själen och blodet hör samman, vilket förklarar varför Johannes refererade till “själar”. Det var alltså martyrernas blod som ropade till Gud i Uppenbarelseboken 6 och inte levande varelser under ett altare. På samma sätt såg vi att även Abels blod ropade till Gud.

⁴ 3 Mos. 17:11

⁵ 5 Mos. 12:23